

EVROPSKÁ SPACE OPERA

SVĚTLO PULSARU

ALEŠ PITZMOS

BROKILON

Aleš Pitzmos

SVĚTLO PULSARU

Copyright © 2015 by Aleš Pitzmos

Cover © 2015 by David Hess

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-245-7 (PDF)

Aleš Pitzmos

Světlo pulsaru

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. *Elysium* *
3. *Hvězdoměnci* *

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé průměří* *

* připravujeme

Prolog

Io

těžební stanice *Vulcano II* / vesmírná loď *Tristan*

23. května 2227

Vznášel jsem se v nicotě.

Prostor, hmota i čas – to vše pozbylo smyslu. Existovala jenom energie, která byla mnou. Energie, jež nemá tělo.

Neměl bych nic cítit – ale přesto jsem zaznamenal jakýsi vjem. Soustředil jsem se na něj. Bylo to teplo? Či chlad? Záván neexistujícího vánku na neexistující kůži?

Nevěděl jsem.

Já?

Jsem ještě vůbec sám sebou? Jsem snad mrtvý? Je tohle posmrtný život? Tahle nicota? Věčnost?

Potom se všechno kolem začalo rozjasňovat a společně s tím vizuálním vjemem přišel i pocit tělesnosti. Začal jsem si pomalu uvědomovat, kdo jsem.

Jsem... Desmond Sommers.

Cítil jsem, že ležím na něčem měkkém. Na lůžku? Na rukou jsem vnímal zvláštní tlak. Jsem k němu snad připoutaný?

Zvuk.

Nejdřív se podobal šepotání větru v korunách stromů, pak zintenzivněl na nepříjemné bzučení, jako by byl někde poblíž roj vos. A potom... potom se změnil v něco důvěrně známého. V hlas. Mužský hlas. Zdálo se mi, že přichází z velké dálky. Snad z druhé strany vesmíru – pokud tedy vesmír nějaké strany má...

„Víte, jaké bude mít tohle selhání pro konsorcium následky?! Ksaku! Vysvětlíte mi, jak se to stalo?“

Zněl rozčileně. A autoritativně.

Poté jsem zaslechl druhý hlas. Patřil nějaké ženě. „Já... nevím.“

„Jak... nevíte?! Máte patričnou odbornost?! Anebo snad ne?!“

„Není to tak snadné! Po té nehodě jsme téměř o vše přišli. Vím jen jedno: s tímhle nikdo nepočítal.“ Pak začala mluvit tak tiše, že jsem jí téměř nerozuměl. Ani muži, když jí odpovídal. Zachytil jsem jenom pár slov. Někdy patřila muži, jindy ženě.

„Problém... tak... spustit... podle plánu... nemělo... vědomí...“

Pokusil jsem se podívat na ty lidi, dát jim najevo, že jsem vzhůru. Po vyčerpávajícím úsilí jsem otočil hlavu a krátce zahlédl vysokou tmavovlasou ženu a statného muže v šedé kombinéze. Stálo mě to zřejmě příliš mnoho sil, protože se mi zrak začal opět zakalovat. Mysl se mi však naopak stále více projasňovala.

A přišly otázky.

Kde to jsem? A co se to se mnou děje?

Pokusil jsem si vzpomenout, vybavit si události, které se staly předtím, než jsem se probudil tady.

Byl jsem v pekle. Anebo to místo peklo alespoň připomínalo.

Stál jsem ve výsadkové sekci záchranného transportéru typu *Nereida* a sledoval změt aktivních sopek ostře kontrastující s umrzlými žlutočervenými pláněmi, tvořícími povrch měsíce Io. Jak jsme klesali, nabývaly na majestátnosti a hrozivosti. Skutečný král tohoto světa se však vyjímal v řídké atmosféře těsně nad obzorem. Jupiter. Dvě obří rudé atmosférické bouře, které se vytvořily v průběhu dvaadvacátého století na jeho severní polokouli, až znepokojivě připomínaly oči.

Neměl jsem tam být. Věděl jsem, že neměl.

V tu chvíli jsem se měl na Zemi vítat se svou osmiletou dcerkou Florou, plánovat, co společně podnikneme, a připravovat se na nový život – ne evakuovat těžební stanici vybudovanou na jednom z nejvražednějších míst ve Sluneční soustavě. Ale osud a kapitán naší lodi rozhodli, že si mám odchod od záchránářů pořádně užít na téhle misi.

„Io je každou vteřinou bombardovaný miliardami nabitéch částic z jupiterovejch radiačních pásů,“ *zvedal* právě *Boccaccio* „Bok“ *Tripleman*, můj přítel a kolega, morálku týmu stejně jako obvykle. „Kdyby transportéru selhal EM štít, schytali bysme smrtelnou dávku záření dřív, než byste řekli doprdele.“

„Doprdele!“ ulevil si *Sergej*, kterého jsem vytušil někde po své levici. „Drž už, sakra, hubu!“

Poblíž náhle zaduněla silná exploze a mrštila transportérem na bok. Gravitační stabilizátory dokázaly pohyb kompenzovat, takže jsem zůstal stát, ale i tak se mi zvedl žaludek. Transportér se vzápětí dostal na stabilní dráhu.

Aktivoval jsem mikrovysílačku. „Co to, ksakru, bylo, pilotě?“

„Promiňte, veliteli *Sommersi*, ale lízla nás erupce oxidu siřičitého z blízkého vulkánu.“

„Poškození?“

„No, podruhé bych do toho vletět nechtěl.“ Odmlčel se. „Těžební stanice sto kilometrů od naší současné pozice. Stále neodpovídají na volání. A ještě něco: nefunguje jim EM štít.“

„Beru na vědomí.“ Ukončil jsem spojení a zamyslel se nad tím. Stanice má masivní plášť ze slitiny olova, niklu, titanu a ultraželeza, takže dokáže být po nějakou dobu nouzově stísněná. I tak to však celou situaci ještě více komplikovalo.

„Neměl by z *Tristanu* vodstartovat další transportér s druhým týmem?“ zeptal se Bok.

„To jsem řekl po brífinku kapitánovi. Nesouhlasil. Podle jeho slov na to prý bez problémů stačíme.“

Bok se zašklebil. „No jasně – my z *Brava* vydáme za dalších deset záchranných týmů.“

Někdy jsem měl taky ten pocit.

Před námi se náhle objevila oblast *Tvashtar Paterae*, rozsáhlá, tři sta kilometrů dlouhá prohlubeň, lemovaná horami a posetá menšími i většími sopečnými kalderami. Několik z nich chrtilo do neuvěřitelné výšky sloupce plynů a v nesčetných trhlinách mezi nimi žhnulo magma. Opatrně jsme proleťeli nebezpečnou oblastí a pak jsem zahlédl centrální kalderu se zatuhlou černou krustou na povrchu. Sto metrů od ní, na mohutných adaptabilních pilotech, stála stanice *Vulcano II*. Transportér doklouzal až k přistávací rampě a potom na ni hladce dosedl.

Povzbudivě jsem se usmál na své lidi, nervózní trojici oblečenou v ultraodolných skafandrech nejnovějšího typu. „Nemějte obavy. Zvládneme to. Stejně jako vždycky.“

„Protože my jsme Vesmírná asociace!“ zahalekal Sergej.

„No jasně! Zapněte EM štítový skafandrů a magnetické boty! Jdeme na to!“

Otevřel jsem boční průlez a seskočil na rampu. Rozhlédl jsem se: byly tu dva velké nákladní raketoplány a transportér

s protáhlým trupem a dvěma výkyvnými iontovými motory. Byl to typ *Defender* od *General Spaceship*, který za Koloniálních válek využívaly obě znepřátelené strany k přepravě munice a vojáků. Pochyboval jsem, že patří ke standardnímu vybavení stanice. Tak kde se tady, ksakru, vzal? To však nebyla jediná věc, která mě zarazila. Všechny lodě se zdály nepoškozené a personál stanice by se do nich v pohodě vešel. Tak proč už dávno neodletěli do bezpečí na základnu na Callisto?

Bok se zastavil vedle mě a kývl k lodím. Taky mu to došlo. Vytáhl z pouzdra na opasku skafandru ruční skener a chvíli s ním pracoval. „Zaznamenávám rozsáhlý trhliny na plášti motorů u vobou nákladních raketoplánů,“ konstatoval nakonec. „Pokud by je někdo spustil...“

Tak by tu byl pěkný ohňostroj... Vysvětlovalo by to, proč je nevyužili k evakuaci. Na druhou stranu: to byli takoví lemplové, že si poškozené lodě nedokázali opravit?

Pokrčil jsem rameny a pokynul týmu. Společně jsme se rozběhli podél dopravního pásu k masivním vratům do staničního skladu; vedle nich se nacházel vchod pro údržbu, jímž jsme se chtěli dostat dovnitř.

Jakmile jsme k němu dorazili, začal Bok pracovat s terminálem. Po chvíli to vzdal. „Nejde to, šéfiku. Počítač hlásí, že je vobjekt uzamčený.“

„Zkus přístupové kódy, které nám poskytl kapitán.“

„Ty sem použil, chytráku. Ani ťuk.“

Tiše jsem zaklel a kopl do dveří. Bylo to marné gesto, já vím, ale nemohl jsem si pomoci. „Chci slyšet možnosti. Co takhle plazmový hořák?“

Bok si změřil dveře pohledem. „To by mohlo vyjít.“

„Skvěle!“ Kývl jsem na člena týmu, který měl obdobné věci na starost. „Teď je to na tobě, Raule.“

O několik vteřin později už začal prořezávat dveře. I když

jsem mlčky sledoval jeho práci, nepřestával jsem pozorovat okolí. Krusta kaldery se začínala lámat a ve spárách mezi jednotlivými krami to nepříjemně žhnulo, navíc vzdálené sloupce rozžhavených plynů nabyly na mohutnosti. Všechno se to odehrávalo v nepřírozeném tichu, protože zvuk se ve slabé atmosféře měsíce téměř nešířil – o to však to bylo děsivější.

Za tu dobu, co jsem tuhle práci dělal, jsem si skutečně užil svoje: evakuoval jsem několik orbitálních stanic, které se dostaly do problémů ať už díky poklesu oběžné dráhy či selhání hlavního reaktoru, bitevník, co ztroskotal v atmosféře hnědého trpaslíka u hvězdy *Nu Ophiuchi*, a před dvěma měsíci dokonce nákladní loď patřící pomatené sektě, jež uvízla v gravitačním poli černé díry. Jenže nic z toho mě nemohlo připravit na to, co se dělo tady...

„Jak dlouho ještě?“ zeptal jsem se Raula – čím dřív budeme uvnitř, tím lépe.

„Ještě pár vteřin, šéfe... a je to!“

Ve stejném okamžiku přestal plazmový hořák pracovat a prořezaná část dveří vpadla dovnitř.

„Tak do toho!“ Pokynul jsem mužům, kteří začali jeden po druhém prolézat do přechodové komory. Než jsem se tam protáhl i já, ještě jsem se rychle rozhlédl po pekle, které panovalo tam venku. Snad se nám podaří zachránit ty lidi předtím, než to tady celé vybuchne...

K prořezanému otvoru mezitím Raul zevnitř připevnil dva nouzové emitory silového pole. Jakmile je aktivoval, otevřel Bok hermeticky uzavřené vnitřní dveře.

Ocitli jsme se v přístupovém koridoru vedoucím ke zpracovatelským halám na ultraželezo a vrtné soupravě. Byl potměšlý, fungovala tu pouze slabá záložní světla. Moje helma se tomu ihned přizpůsobila tím, že aktivovala noční režim – všechno kolem zezelenalo a zjasnilo – a na hledí se zároveň zobrazily

údaje o stanici, které si mikropočítač skafandru vytáhl přímo ze souboru s jejími plány.

Rozhlédl jsem se. Nebylo tu ani živáčka.

„Kde, kruci, sou?“ zamrmlal Bok. „Čekal bych, že budou celý nažhavený, až vodsad' vypadnou, a vono prd.“ Pozvedl skener a aktivoval širokopásmový paprsek pro pátrání po biologických signálech. Výsledky se mu zobrazily téměř okamžitě. „Údaje sou neprůkazný. Zřejmě je něco ruší – možná vrtná souprava anebo radiace.“

Přišel jsem k nedaleké 3D obrazovce, na níž rotovalo logo *First Mine Company* s nápisem: *Těžba je pro nás radostí.* A zjistil jsem, že je terminál zablokovaný. Bylo to čím dál podivnější.

Vyrazili jsme k bezpečnostním dveřím na konci koridoru, opatřeným varovnými nápisy. Neušlo mi, že má Sergej celou dobu položenou ruku na pouzdře s elektrickým paralyzérem.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se ho.

Zavrtěl hlavou. „Jen... tušení. Nic víc.“

V duchu jsem se pousmál. Bývalý voják se nezapře – Sergej totiž dřív sloužil ve speciálním komandu Ozbrojených složek Vesmírné asociace nazvaném *Serpents* a aktivně se účastnil Koloniálních válek.

Aktivoval jsem mechanismus dveří. Vzápětí se rozevřely – i když trochu neochotně.

Vstoupili jsme do rozlehlých zpracovatelských hal. Následoval jsem Sergeje do uličky mezi masivními stroji, zvedajícími se ke stropu deset metrů nade mnou. Přemýšlel jsem, k čemu můžou sloužit. Vypadaly skoro jako generátory, které se používají k vytvoření magnetického pole v šachtách nákladních turbokapslí na vesmírných stanicích a lodích. Jenže tyhle – znovu jsem pohlédl ke stropu haly – byly obrovské.

Ultraželezo!

To jsem tak zakrněl?

Jakmile jednou ztuhlo, nikdo s ním nic nesvedl. A pokud se ho snad podařilo znovu natavit, ztratilo mnoho ze svých unikátních vlastností. Proto se uchovávalo v surovém rozžhaveném stavu. A tyhle obrovské generátory vytvářely tak silné magnetické pole, že dokázalo tekuté ultraželezo udržet v potrubí a ochránit i samotnou vrtnou hlavici, nacházející se více než kilometr pod centrální kalderou oblasti *Tvashtar*.

Všiml jsem si, že je Sergej ještě mnohem nervóznější než obvykle a snaží se kontrolovat všechny spojovací můstky, nacházející se nad námi. Pro bývalého vojáka muselo tohle být hotové peklo. Mohla se tu skrývat klidně celá armáda...

Náhle se zastavil a něco v jeho postoji se změnilo. Přistoupil jsem k němu a položil mu ruku na rameno. „Sergeji?“

Ukázal na podlahu. „Vidíte to taky?“

Nejdřív jsem netušil, co má na mysli, ale potom jsem si všiml, že přes ni přebíhá zčernalá rýha. O kus dál byla další. Vysvětlení bylo jasné: někdo tu střílel. Ale podle rozsahu poškození to nebylo z obyčejné laserové pistole.

Otočil jsem se k Bokovi. „Můžou tady mít pušky?“

Pokrčil rameny. „Pochybuju, že mají vůbec pistole. Není to vojenská základna, ale těžební stanice. Na to nezapomínej.“

Sergej mezitím pomalu zamířil k centrální části zpracovatelských hal, kruhové vyvýšené platformě chráněné supersklem. Na chvíli ztuhl – a potom se rozběhl.

„Sergeji!“ křikl jsem na něj, ale ani ho to nezpomalilo.

„Do hajzlu!“ ulevil jsem si a vyběhl za ním. Zdolal jsem jen pár metrů, když jsem zjistil, co ho upoutalo: za posuvnými prosklenými dveřmi ležela lidská postava. Vpadl jsem dovnitř.

Probaha!

Mezi počítačovými stanovišti leželo deset lidí. Nejdřív jsem si myslel, že jsou v bezvědomí, ale pak jsem si všiml, že má každý v týlu zčernalou skvrnu.

Došlo mi to dřív, než to Sergej řekl nahlas. „Někdo je popravil.“

Udělal se mi zle. Odvrávorál jsem, opřel se o stěnu ze superskla a zavrtěl hlavou.

Náhle mi bylo jasné, co se tady stalo. Uzamčený objekt, vojenský transportér, který tu podle všeho neměl co dělat, stopy po střelbě, popravení lidé... znamenalo to jedinou věc: někdo na stanici zaútočil.

Ale kdo to mohl, proboha, udělat?

Dalo by se předpokládat, že to mohla mít na svědomí nějaká organizovaná zločinecká skupina, která se chtěla zmocnit několika magnetických nádob s ultraželezem, například Černí Mingové z čínské části Marsu, ale chladnokrevná poprava... té se nedopouštěli ani oni.

Vzápětí dorazili i ostatní.

„Doprdele!“ ulevil si Bok. Přistoupil k jednomu z mrtvých a převrátil ho. Byla to mladá žena, oči vytřeštěné děsem v posledních vteřinách života. Přečetl jmenovku na její kombinéze: „Jane Simonsová, geofyzikální úsek.“ Pomalu otáčel další těla a brzy se k němu přidal i Raul.

„Někteří byli vědci, jiní těžaři,“ řekl mi pochmurně Bok, když tu nepříjemnou práci dokončili.

Vzápětí mi v uchu pípla mikrovysílačka.

„Ano?“

„Tady Sergej, pane.“

Rozhlédl jsem se. Vůbec mi nedošlo, že už tu s námi není.

„Mám odpovědi na naše otázky,“ pokračoval. „Jsem o kus dál v hale.“

Pokynul jsem ostatním a společně jsme se vydali za Sergejem, který na nás už čekal poblíž antigravitačního pásu s magnetickými nádobami. Před ním leželo další tělo. Patřilo muži středního věku, oblečenému v prostém černém skafan-

dru, který nenesl označení. Křečovitě svíral útočnou pušku exotického tvaru. Ihned jsem ji identifikoval – *X37 Dragon-fire*.

Sergej ji podle výrazu ve tváři také poznal. „Tuhle zbraň jsem viděl naposledy v ruce nepřátelských komand během posledních dní Koloniálních válek.“ Špičkou boty štouchl do muže. „Je to jasné. Je to Kolonista. Znovu zaútočili.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu jako gilotina.

Nechtěl jsem tomu uvěřit. Nechtěl, anebo nemohl?

Bok byl na tom podobně – odpotácel se stranou a zavrtěl hlavou. „To ne...“ zašeptal.

Zhluboka jsem se nadechl.

Koloniální války, největší konflikt, který kdy lidstvo poznalo, byl už deset let starou minulostí, na niž jsme se všichni snažili zapomenout. Obě znepřátelené strany, jak Vesmírná asociace, sdružující pozemské megakorporace, tak Extrasolární společenství, svazek bývalých kolonií, utrpěly velké ztráty a mírová smlouva, uzavřená na neutrální půdě v čínské části Marsu, byla poslední možností, jak se vyhnout vzájemnému zničení. Asociace přislíbila vzbouřeným Kolonistům, že její megakorporace nebudou zasahovat do jejich svrchovanosti a práva na sebeurčení, a oni jim na oplátku navrátili výrobní podniky, které obsadili na neutrálních planetách, a propustili řadu rukojmí, jež věznili přes patnáct let.

A teď se podle všeho Kolonisti rozhodli křehké příměří porušit. Nejhorší však bylo, že mi útok na *Vulcano II* nedával smysl – vždyť je to jen obyčejná těžební stanice a *First Mine* zdaleka nepatří k hlavním pozemským megakorporacím, proti nimž Kolonisti tak brojili. Pokud bych byl jejich vojenským velitelem, nařídil bych strategický úder proti *Stormcloudu*, neptunské orbitální stanici. Tam by útočníci získali množství informací o technologiích a lécích, které megakorporace vyví-

její, navíc se tam nachází důležité retranslační centrum Komunikační sekce.

„Zasraný svině,“ vyrušil mě z myšlenek Raul.

„Lidé na stanici se bránili!“ vykřikl Sergej a hmátl po pušce, kterou mrtvý křečovitě svíral v prstech. „Měli bychom jim pomoci. Možná ještě není pozdě.“

Chvíli jsem na něj zíral. Nikdy jsem neprošel vojenským výcvikem, i když si to můj otec, hrdý na to, co Asociace v uplynulém století dokázala, velice přál. Chtěl, abych se jednou přidal k Útočným jednotkám stejně jako můj starší bratr Nathaniel, který narukoval krátce před Koloniálními válkami, a poslal Extrasolární společenství do patřičných mezí. A ten tlak na mě paradoxně zesílil v době, kdy bratr za Asociaci položil život. Jenže já jsem nechtěl kráčet v jeho šlépějích. A to otec nemohl pochopit. Možná proto jsme se stále hádali. Možná proto jsem v sedmnácti utekl z domova a po mnoha peripetiích se nakonec přidal k záchranářům, abych život dával, a ne ho bral. A nikdy jsem nelitoval. Až doteď.

„Kolikrát ti mám opakovat, že nejsme vojáci!“ zavrčel jsem a setkal se se Sergejovým odhodlaným pohledem. „Neměli bychom do toho zasahovat víc, než je nutné. Vrátime se k transportéru. Ať si s tím poradí bezpečnost anebo mariňáci ze stanice *Ring II*.“

To že jsem řekl? Nemluvila ze mě jenom zbabělost? Pomyslel jsem na svou dceru. Možná ji mrzelo, že jsem s ní nebyl tak často, jak si přála, zároveň mě však považovala za hrdinu. Měl bych se tak chovat.

S povzdechem jsem aktivoval mikropočítač a zobrazil si na displeji potřebné údaje. „Tak dobrá. Prohlédneme to tu a pokusíme se zjistit, zda někdo nepřežil.“

„Anebo co tu mají Kolonisti za lubem,“ přerušil mě Sergej. „S prominutím, pane.“

„Nebo tak. Rozdělíme se: Sergeji, půjdeš se mnou do obytných a vědeckých prostor stanice, Boku, Raule, vy běžte do věže s technickou a velitelskou sekcí. Nemusím vám snad připomínat, abyste byli opatrní. Pokud nastanou potíže, ohlaste se.“

„Jasně, šéfi.“

Ještě jsem se krátce spojil s pilotem našeho transportéru a přikázal mu, aby kontaktoval *Tristan* a požádal kapitána Makeleho o raketoplán s bezpečáky. Pak jsme se Sergejem zamířili podél soustavy potrubí a robotických manipulátorů k postranním dveřím, vedoucím do zázemí pro těžaře, spleti temných chodeb a místností. Po dvaceti metrech jsme narazili na spuštěnou bezpečnostní přepážku – ve které zel velký otvor s rozšklebenými okraji.

Rozhlédl jsem se po zčernalých stěnách chodby – a v krku se mi usadil velký knedlík. Koukl jsem na Sergeje, který poklekl u otvoru a začal jej kriticky zkoumat. „Vypadá to na směrovou nálož LMS,“ řekl po chvíli. Sehnul se a opatrně se otvorem protáhl. „V pořádku, veliteli!“

Opatrně jsem ho následoval – když se všechno kolem začalo otrásat. Někde nade mnou praskl elektrický vodič a sršely z něj jiskry. Stanice skřípala a sténala.

„Stabilizátory přestávají fungovat,“ poznamenal Sergej, příkrčený vedle mě. „Měli bychom máknout.“

Mluvil mi úplně z duše. Co všechno tahle stanice vydrží?

Pak otřesy náhle ustaly.

Rozhlédl jsem se a na hledí helmy se mi díky rozšířenému rozhraní objevilo několik nových navigačních popisků. Před námi byly šatny. Sergej se přitiskl k poškrábané ocelové stěně a namířil do otevřených dveří pušku. Potom zaklel a zbraň mu poklesla v ruku. Nahlédl jsem mu přes rameno. Bylo tam několik mrtvých. Zřejmě šli na směnu a byli překvapeni a zastřeleni zezadu, takže se ani nezmohli na odpor.

Můj strach se stupňoval. Stejně jako hněv.

Měla to být moje poslední mise... Najednou mě napadlo, že jí může být i v jiném slova smyslu.

Doprdele!

Potřebuju mít čistou hlavu, abych nedělal chyby, a ne se vyděšeně třást a řešit kraviny. Zkusil jsem Zlatý dech, uklidňující relaxační cvičení, které nás učili na psychologických seminářích. Ale ať jsem chroptěl sebevíc, stejně to nepomohlo.

Když jsme místnost opustili a zahruli do další temné chodby, zatočila se mi hlava a nohy mě přestaly poslouchat. Zhroutil jsem se na zem a marně lapal po dechu, tělo sevřené prudkou nevolností.

Co se to se mnou, ksakru, děje?

Vzápětí to začalo odeznívat: stejně rychle, jako to přišlo.

Snažil jsem se postavit; bez Sergejovy pomoci bych to však nezvládl. Měřil si mě ustaraným pohledem. „V pořádku, pane?“

„Jo. Zřejmě jsem se ještě úplně neoklepal z té exploze.“

Sergej přikývl, ale stále mě držel.

„Jak říkám, je to v pohodě,“ zavrčel jsem, setřásl mu ruku a vyrazil do chodby. Ještě jsem byl trochu rozklepaný, ale snažil jsem se to rozchodit – naštěstí to šlo dobře.

Pokračovali jsme.

V jedné z místností, která sloužila jako kantýna, jsme narazili na další mrtvé; byl mezi nimi i jeden Kolonista. A já si začínal uvědomovat, že tu možná nikoho živého nenajdeme. I Sergej byl stále nervóznější. Zřejmě mu to přišlo připomínalo Koloniální války. Uměl jsem si představit, jaké hrůzy viděl na vlastní oči. To, čeho jsem byl před jedenácti lety svědkem v kolonii Pyrrha, mě nepřestalo děsit dodnes. Jakmile jsem si na to vzpomněl, ucítil jsem prudkou bolest v pravé noze. Věděl jsem, že tam ve skutečnosti není, že je to jenom přízrak dávné

bolesti, ale na okamžik byla tak opravdová... Zařal jsem zuby a vyhnal ty myšlenky z hlavy, právě když se před námi objevily velké superskleněné dveře vedoucí do vědecké sekce. Sergej je chtěl otevřít, ale najednou se zarazil.

Všiml jsem si toho, co ho překvapilo. Supersklo bylo orosené, takže dovnitř nebylo vůbec vidět. Přišel jsem blíž a otřel ho rukávem skafandru: naskytl se mi pohled na chodbu plnou našedlého plynu.

Sergej začal pracovat se skenerem. „Je to nějaká extrémně toxická směs. Dominantní jsou kyanovodík a sulfan.“

Zamračil jsem se. Tak to je pěkné svinstvo: kdybychom tam vešli bez skafandru, plyn by nám způsobil smrtelný edém plic. „Jaká je koncentrace?“

„Deset tisíc částic na milion. Navíc vůbec nedokážu identifikovat ostatní složky – ale podle všeho budou také dost jedovaté.“

„Zvládnou to naše skafandry?“

Chvilí o tom přemýšlel. „U jiných bych to nedoporučil, ale *T-Shirt 3* jsou ty nejlepší. Dokážeme to.“

Chtěl jsem dveře otevřít – ani se nepohnuly. *To je snad zlej sen...* Zkusil jsem to znovu. Opět bezúspěšně.

„Odstupte!“ zavrčel Sergej.

Otočil jsem se a zjistil, že si zapřel pažbu *dragonfireu* o rameno. Když jsem se mu odklidil z cesty, odstřelil dveře soustředěným paprskem z pušky.

Do chodby ihned vtrhla směsice agresivních plynů a začala ji zaplňovat. Na nic jsme nečekali a protáhli se dovnitř. Koridor se několikrát větvil, po mé pravici i levici se nacházely nejrůznější laboratoře a kanceláře. I tady jsem spatřil spáleniny na stěnách a poničené dveře, vedoucí do jedné pracovny.

Bojovalo se tu. Ale nebyli tu žádní mrtví.

Pak se před námi objevily dveře vedoucí k počítačovému

jádro stanice. Automaticky se otevřely a Sergej vrazil dovnitř; vzápětí se odtud ozvaly zvuky střelby a výkřiky.

Aniž bych tušil, co vůbec dělám, vyrazil jsem mu na pomoc. Sergej ležel bezvládně na podlaze a skafandr měl připečený k hrudníku. Tohle nemohl přežít. O kus dál pak ležel nějaký neznámý muž v pracovní kombinéze, v ochablé ruce svíral laserovou pistoli. Zřejmě se se Sergejem zabili navzájem.

Chtěl jsem se sehnout pro pušku, kterou můj mrtvý kolega stále držel v ruce, když jsem zjistil, že na mě někdo míří zbraní. Předtím jsem si toho druhého muže nevšiml, protože se skrýval za počítačovými stanovišti. Tisíckrát jsem se proklel za svou neopatrnost a každou chvíli jsem čekal smrtící výstřel. Ten však nepřišel.

Pozorně jsem si prohlédl muže, který na mě mířil: byl to rozčuchaný plavovlasý chlapík v bílém plášti, jemuž se čelo perli-
lo potem a pod vytřeštěnýma očima mu tmavly kruhy únavy. A pistole se mu v ruce pěkně trásla. Nevypadal na Kolonistu. Vlastně ani ten muž, který zabil Sergeje...

V tom okamžiku jsem si uvědomil, k jakému tady došlo šílenému nedorozumění.

Podíval jsem se na jmenovku na mužově plášti – byl to jistý Peter McQueen, vedoucí geofyzikálního úseku.

„Nemusíte na mě mířit, doktore McQueene,“ řekl jsem co možná nejkldnějším hlasem. „Nejsem Kolonista. Jmenuji se Desmond Sommers a...“

McQueen vytřeštil oči, ustoupil a vrazil do půlkruhu stanovišť obepínajícího oválnou místnost, která skrývala samotné počítačové jádro stanice. Tentokrát se roztrásl po celém těle a rozkašlal se. Když si otřel ústa hřbetem ruky, všiml jsem si, že na ní má krev. Trpěl vážnou otravou radiací.

„Dostali jsme varování, ale já...“ pronesl – jeho hlas byl sot-

va slyšitelným šepotem. „Nechtěl. Nechtěl uvěřit... byl jsem... příliš zaslepený. A když jsem konečně prozřel, chtěl jsem své výzkumy zničit...“ Chytil se za hlavu, v očích měl takovou bolest, až to mnou otrásl. Pak zagestikuloval k počítačovému jádru. „Datové úložiště však bylo náhle nepřístupné. Potom následoval útok... ale my... my se nakonec ubránili. Ale tušil jsem, že jenom na chvíli.“ Upřel na mě zvláštní pohled. „Já vím, proč jste tu. Poslal vás OROS, abyste... abyste dokončil jejich dílo.“

OROS? Co je to OROS? To slovo mi přišlo povědomé, jen jsem nevěděl, kam ho mám zařadit. Pak jsem to vyhnal z hlavy – ten chlap byl evidentně mimo.

„Pracuji pro *Avalon Rescue Company*, člena Zdravotní a záchranné sekce Vesmírné asociace,“ zkusil jsem to znovu. „Vím, že se na stanici staly hrozné věci, viděl jsem tu mrtvé lidi, vaše kolegy, ale věrte mi, že teď už je po všem. Skloňte tu zbraň a já vám vstříknu protiradiační vakcínu.“

Zachechtal se. „Tomu mám věřit? Vždyť jste... vtrhli jste na ošetrovnu a všechno jste zni... zničili... stejně jako komunikační soupravu a vyvíječe staničního EM štítu. Vím, co jste chtěli udělat. Po tom, co byste odvedli svou práci, jste tu chtěli nechat ty... ty, které jste hned nezabili, aby zemřeli na nemoc z ozáření.“

„Znovu opakuji, že nemám s útočníky nic společného. Tam venku máme transportér – spojím se s ním a pilot vám potvrdí mou totožnost.“

McQueen se znovu zachechtal. Nechal mě na mušce, přiblížil se k jednomu z počítačových stanišť a poslepu zadal několik příkazů. Zhmotnila se nad ním velká holoobrazovka, znázorňující rotující model stanice se zvláštním zařízením, umístěným ve spodní části přistávací rampy. V dolním rohu se lesklo odpočítávání...

1:29

1:28

1:27

Kruci.

Nevěděl jsem, co to znamená, ale nelíbilo se mi to.

„Snažil jsem se dostat do jádra,“ vyblekotal McQueen a potom potřásl hlavou. „Já... snažil jsem se... ale... nyní mi nedáváte na vybranou. Musím to dokončit. Až... až odpočet dospěje k nule, bude vypuštěna poslední ge... geosonda přímo do jícnu centrální kaldery a donutí ji k explozi. A stanice!“ Znovu se chytil za hlavu. „Stanice zanikne! A vy... vy neuspějete! OROS neuspěje!“

Zamrkal jsem. Ta zvýšená sopečná aktivita – to nebyla náhoda. McQueen musel celou oblast destabilizovat pomocí geosond už před našim přiletem. Vzpomněl jsem si na to, jak byla stanice uzavřená, a na toxickou směsici plynů v přístupovém koridoru.

Ježíši.

K tomu nedorozumění nedošlo jenom teď! Oni nás celou dobu považovali za vetřelce, spletli si nás s druhou vlnou útočníků. V tom případě – proč to chce McQueen dokončit až teď? Proč to neudělal už v okamžiku, kdy jsme přistáli na rampě? A pak mi to došlo – společně se zamrazením v žaludku.

„Nemůžete to udělat,“ řekl jsem mu tak klidným hlasem, jak jsem při pohledu na vteřiny ubíhající na časomíře jenom dokázal. „Nemůžete zabít ty, co útok přežili...“

Vytréštil oči. „Jak o nich víte! Snad už...“

„Intuice. Kde jsou – předpokládám, že se schovali v reaktorovém sálu. Ten je dostatečně stíněný na to, aby je to tam na několik hodin ochránilo před radiací.“

„Udělám to!“ zajechel. „Tak jako tak byste je zabili! Oni vědí, proč zemřou!“

V té chvíli začaly stanice opět zmítat otřesy a někde nad námi explodoval vodič.

Udělal jsem krok vpřed.

McQueen nevystřelil. Pouze na mě hleděl vědoucím pohledem. „Co uděláte, Desmonde Sommersi?!“ Hystericky se zasmál. „Zabijete mě... jako... jako jste zabil svou ženu?! Jako jste zabil Sáru?!“

Chvíli jsem nemohl uvěřit tomu, co řekl. Do mysli mi vtrhly vzpomínky, kterých jsem se děsil a snažil se je zapomenout. Už to bylo tak dávno. Skoro čtyři roky.

Vybavila se mi neptunská stanice *Stormcloud*. Úsměv mé ženy... její oči... hlas...

„Desi...“

Ne!

Okamžik, kdy jsem sevřel její mrtvé tělo...

„Zabijete mě... jako... jako jste zabil svou ženu?! Jako jste zabil Sáru?!“

„Jak víte, že se moje žena jmenovala Sarah?!“ vykřikl jsem.
„Jak to víte?!“

0:19

„Jak to, kurva, víte?!“

Prázdný pohled jeho očí.

Otřesy.

Namířená laserová pistole.

0:15

Skočil jsem.

Vyšlehl paprsek.

A pak všechno skončilo... rozplynulo se v temnotě černější než samotný vesmír...

Zalupal jsem po dechu. Jako plavec, který se snaží dostat na hladinu.

Jak vzpomínky pomalu odeznívaly, začal jsem opět vnímat místo, kde jsem se probudil. Žádný hovor už jsem neslyšel, někde po mé pravici snad pouze něco podivně syčelo.

Zhluboka jsem se nadechl. Ve vzduchu byla cítit dezinfekce. Snažil jsem se pohnout, ale tělo mě skoro neposlouchalo.

Potom se nade mnou někdo naklonil – rozeznal jsem lidský obličej rámovaný dlouhými vlasy. „Víte, kde jste?“

„Já...“ Můj hlas zněl zvláštně. Cize. *Takhle doopravdy mluvím?*

Zamrkal jsem, jak jsem se snažil zaostřit. Spatřil jsem tmavovlasou ženu s ledově modrými očima. Pokoušel jsem se rozhlédnout, ale jenom pohnout hlavou mi dalo velkou práci. To místo jsem znal. Byla to ošetrovna na *Tristanu*. Ta žena ale nepatřila do našeho lékařského týmu...

„Kdo jste?“

Zamračila se. „Doktorka Briantová. Přiletěla jsem kvůli vám z Newyorského neurologického institutu.“

„Jste na obě... oběžné dráze Země?“

„Ne. V docích u Měsíce. Převezeme vás do nemocnice na Lunární základně.“

Pak se ozvalo zahučení otevírajících se dveří. A známý hlas. „Už si s nim můžu pokecat, doktorko?“

To byl Bok.

Podívala se na mě. A pak na Boka. „Nemyslím si, že je to vhodné.“

Ztěžka jsem jí položil ruku na paži. „To... to zvládnou...“

Ušklíbala se. „Tak dobrá. Ale jenom na pár vteřin.“

Pak se nade mnou objevil Bok. „Jak je, šéfiku? To se zas někdo má, co. Ležíš si tu jak lazar, a máš tady pěknou štabajznu, která vo tebe pečuje vod rána do večera.“

Uslyšel jsem, jak si doktorka Briantová odfrkla. Chtěl jsem se zasmát, ale místo toho jsem se rozkašlal.

Briantová byla ihned u mě, ale já ji ignoroval. „Co... co se stalo, Boku? Poslední, na co si pamatuji, je, jak jsem měl na *Vulcano II* roz... rozepří s jedním trhlým vědcem. Mířil na mě las... laserovou pistolí.“

„Když ste se se Sergejem nevozejvali, zamířil sem po vašich stopách. Tebe sem našel u počítačovýho jádra v bezvědomí.“

„Utrpěl jste zásah elektrickým proudem a masivní neurologický šok,“ vložila se do hovoru Briantová. „Ten muž, o němž mluvíte, po vás zřejmě vystřelil, ale naštěstí vás jenom těsně minul. Mezi paprskem a vaším skafandrem však přeskočil výboj a on zkratoval.“ Odmlčela se. „Ale nebojte. Budete v pořádku. O to se postarám.“

„Ta stanice... geosonda... chtěl pomoci ní donutit centrální kalderu k výbuchu.“

Bokovi po tváři přelétl stín. „Byla deaktivovaná. Jo a ten chlápek... spáchal sebevraždu. Našel sem ho s hlavou prostřelenou laserovou pistolí. Ne všechno ale bylo tak zlé. Nakonec sme v reaktorovym sálu našli pár živejch lidí. Byli pěkně vyděšený a zmatený.“ Uchechtl se. „Jo, abych nezapomněl, předsednictvo *Avalonu* kvůli Io doslova šílí a právě maj kapitána Makeleho na koberečku. A i my máme vo čem vyprávět. Za pár hodin na *Tristan* přiletí agenti z AIA a budou mě a Raula vyslýchat. Předpokládám, že si tajná služba udělá čas i na tebe, až budeš v nemocnici.“ Zalétl pohledem někam stranou a potom se znovu uchechtl. „Doprdele, Desi, škoda, že ležíš a nemůžeš vidět nohy paní doktorky. To je dokonalej...“

„Tak to by stačilo,“ přerušila ho Briantová a když se nade mě naklonila, tváře jí hořely. „Přidala jsem vám do infúze nějaká sedativa, pane Sommersi. Potřebujete se prospat a nabrat síly.“ Otočila se k Bokovi. „A vás bych poprosila...“

Znovu mě pohlcovala temnota. Snažil jsem se jí vzpouzet.
„Moje dcera... čeká na mě.“

Tvář Briantové se pomalu rozplývala. „Nebojte, dáme vaší rodině vědět.“

Její slova mě alespoň částečně uklidnila. Poté jsem se znovu propadl do nicoty – doprovázen Bokovými posledními slovy.
„Dobrou noc, šéfiku.“

Část první

Transport
kolonie *Terra de la Luz* / vesmírná loď *Procyon*

26. července 2227 (o dva měsíce později)

1

„Vohol se!“

Cože?

Překvapeně jsem se zahleděl na Boka. „Proč?“

„Prostě ti říkám: vohol se.“

Pokrčil jsem rameny. „To víš – nový život, nová image. A navíc to vypadá pekelně sexy.“

„Jak pro koho – ty vousy na tvářích... to je humus.“

„Ještě dobře, že tobě se líbit nemusím,“ kontroval jsem a sjel ho pohledem od hlavy k patě – před pár dny se mi pochlubil, že podstoupil důkladnou laserovou depilaci celého těla, aby se nemusel několik let otravovat s chlupy. „Víš, že by tě před

dvěma sty lety považovali za zženštilého?“ Naklonil jsem se k němu. „Nebo hůř – za pornoherce.“

Koukl na mě a zašklebil se. „Když myslíš...“

Nechal jsem ho raději být a poklekl před drobnou dívenkou s plavými vlasy a chrpově modrýma očima, která se během našeho rozhovoru uvelebila na vedlejší křesle a klátila nohama ve vzduchu. „Nechceš něco na pití, zlatíčko?“

Zavrtěla hlavou.

„Nebo k snědku?“ Předstíral jsem, že prohledávám kapsy své vesty, a pak jsem odtud vytáhl čokoládovou tyčinku, na které byla moje osmiletá dcerka Flora doslova závislá. „To je ale náhoda – na tohle určitě budeš mít chuť.“

Znovu zavrtěla hlavou a přitáhla k sobě svého oblíbeného plyšového medvídka, kterého nedala od našeho odletu ze Země z ruky.

Věnoval jsem jí ten nejpovzbudivější úsměv, jaký jsem v té chvíli vůbec dokázal vykouzlit, a znovu jsem se postavil. „Zůstaň se strejdou Bokem. Hned jsem zpátky.“

Vykročil jsem rozlehlou odbavovací halou Vesmírného centra Gerarda le Compa k obslužným terminálům a snažil se najít co možná nejefektivnější cestu mezi davy lidí, které jí proudily. Někteří mířili k celní kontrole, pro další – stejně jako pro nás – byla *Terra de la Luz*, jak se tahle planeta oficiálně jmenuje, jen přestupní stanicí.

Přelétl jsem pohledem beznadějně přeplněné terminály. Jenom jeden byl prázdný – a mladá žena, která jej obsluhovala, ho právě uzavírala. „Slečno, mohl bych vás zdržet?!“

Zastavila se a blýskla po mně očima. „Promiňte, ale už jsem skončila.“ Přesto však stále zůstávala.

No vida, napadlo mě. *Že by za to mohly ty vousy?*

„Omlouvám se, ale bude to jenom chvilka – jsem Desmond Sommers a mířím na stanici *Lighthouse*. Sekce pro vývoj

a výzkum mi sdělila, že nám tu bude přistavena prioritní přepravní loď a dostal jsem pokyn, že se mám informovat u personálu o podrobnostech.“

Chvíli na mě zírala a pak její tvář roztála. „Myslím, že si najdu čas, pane Sommersi!“ Začala pracovat s terminálem. Na okamžik vzhlédla, a když jsme se setkali očima, rychle uhnula pohledem. „Nejste vy ten záchranář, který se účastnil Incidentu na Io?“

Takže odtud vítr vane...

„Ne, ale jsem mu hodně podobný.“

Zatvářila se zklamaně.

To bude dobrý, holka. Příště sem třeba přijede na dovolenou Bradley Depp, to bude jiný kafe, vzpomněl jsem si na momentálně populárního hollywoodského herce ze slavné herecké dynastie.

„Opravdu to nejste vy?“ nevzdávala se.

„Ne, skutečně ne.“

Sakra, už mi to začínalo lézt krkem. Jen co jsem se ocitl v nemocnici na Lunární základně, strhl se o mě jako o přímého aktéra Incidentu na Io – tak vzletně se začalo útoku na těžební stanici říkat – velký zájem médií. Já však všechny žádosti o rozhovor tvrdošijně odmítal. Když mě konečně propustili z nemocnice a na *Tristanu* proběhla moje rozlučka s posádkou, pronásledovali mě reportéři i u mých rodičů v Yorku. Nakonec to vygradovalo natolik, že mi zbývaly jen dvě možnosti: hodit na zahradu sonický granát, anebo se podvolit. Před třemi týdny jsem tedy kývl *Asociation News* a udělal s nimi rozhovor. Ani nevím, kolikrát to od té doby vysílali...

„Mám vás v databázi,“ vyrušila mě z myšlenek operátorka. „Vás a další dva spolucestující.“

„To souhlasí.“

„Až projdete sekundární bezpečnostní kontrolou, půjdete ke

zdviží dvanáct, která vás dopraví na *Kosmoport dva*. Je vám přidělena loď *VA 536 Procyon*. Vaše zapsaná zavazadla budou automaticky přemístěna. Přiložte prosím svůj mikropočítač ke čtečce, abych vám do něj nahrála přístupové kódy.“ Když jsem udělal, co po mně chtěla, věnovala mi široký úsměv. „*Fly High Megacorporation* vám jako předsedající člen konsorcia dopravních megakorporací přeje příjemnou cestu, a nezapomeňte se o nás zmínit dalším spotřebitelům. A... až budete mít zase někdy cestu na *Luz*, zastavte se, pane Sommersi.“

Pousmál jsem se – takže přece jenom vousy zabodovaly. „S radostí.“ Vykročil jsem k Bokovi s Florou a promnul si strniště na bradě. *No páni...*

Bok se netvářil zrovna slavnostně. „Hotovo, šéfiku?“ zeptal se netrpělivě. „Už bych byl nejradši na lodi.“

„Já jsem myslel, že ti to tady připomíná domov.“

„Tohle není Trója,“ zavrčel. „Každá kolonie je jiná – ať už ji ovládá Asociace, anebo se přidružila k Extrasolárnímu společenství. To bys měl vědět.“

Ušklíbl jsem se – Bok měl dneska skutečně mizernou náladu.

Hodil jsem si na rameno bágel, který jsem si předtím odložil na křeslo, a nabídl Floře ruku. Zase ten pohled a našpulená pusa. Na okamžik mě napadlo, jestli není špatná nálada nakažlivá.

Když jsem přijel ke svým rodičům, kteří ji vychovávali, měla radost, že mě po více než osmi měsících znovu vidí, a musím říct, že jsme spolu strávili bezvadných šest týdnů. Ale od chvíle, co jsme před dvěma dny opustili Zemi, se mnou prakticky nepromluvila ani slovo. A to se přitom na cestu tak těšila...

Flora vstala a vzala za ruku Boka.

Fajn...

Prošli jsme sekundární bezpečnostní kontrolou a pokračo-

vali koridorem lemovaným nejrůznějšími obchody k soustavě zdviží, když jsem uslyšel známý hlas.

„Stanici nefungoval elektromagnetický štít ani hlavní osvětlení. Všude ticho jako v hrobě – a byl to skutečně hrob, protože pak jsme našli těla...“

To ne, jen to ne, zaúpěl jsem v duchu.

Holovize, která tvořila jeden ze segmentů pravé stěny koridoru, zobrazovala sestřih událostí, které se staly od Incidentu na Io, včetně rozhovoru se mnou.

Ihned jsem zaregistroval pohledy několika lidí, kteří nás míjeli. Dva se po mně otočili...

Poznávají mě!

Vytrhl jsem Floře medvídka a přitiskl si ho k obličejí.

„Tati!“ vypískla. „Co to děláš?!“

Ona se mnou mluví?!

„Měřím mu teplotu,“ zalhal jsem. „Možná dostal cestovní horečku.“

„Tati!“ začala do mě bušit pěstičkou. „Vrať mi Brumlu! Vždyť mu ublížíš!“

„Kolonisti by měli zaplatit!“ ozvalo se někde za námi. „Hanba Extrasolárnímu společenství! Hanba! Musíme bojovat za náš korporátní světónárod!“

„Tady se to ale začíná rozjíždět,“ neodpustil si Bok.

Vrátil jsem dotírající Floře medvídku. „Měli bychom zmizet, dokud je ještě čas.“

„Tak to byl Desmond Sommers, bývalý velitel týmu bravo na záchranné lodi Tristan a zaměstnanec Avalon Rescue Company,“ zaslechl jsem vzdalující se hlas moderátorky. „A ještě něco, spotřebitelé: nezapomeňte kupovat biomáslo od Food Free, člena Potravinové sekce. Přispíváte tím na výživu a lékařskou pomoc pro nepřizpůsobivé. Protože my jsme Vesmírná asociace.“

Rychle jsme nastoupili do jedné ze zdviží. Za několik vteřin

jsme opustili vesmírné centrum – ve skutečnosti stanici na nízké oběžné dráze planety – a zamířili k jednomu ze dvou externích kosmoportů o dobrých osm set metrů výš. Zatajil jsem dech nad výhledem, který se nám naskytl. *Terra de la Luz*, nacházející se patnáct set kilometrů pod námi, byla zvláštní planeta: jedna její polokoule byla hlubokou příkopovou propadlinou, kde se rozprostírala jezera, lesy a hlavní koloniální osídlení, druhá naopak nehostinnou náhorní plošinou, která se zvedala osm kilometrů nad střední výškou povrchu a nerostla tu žádná vegetace. Neoficiálně se *Luz* také říkalo *Planeta dvou tváří* – což vystihovalo vše.

„Jé, podívejte!“ vykřikla Flora a ukazovala nahoru.

Vzhlédl jsem a superskleněným stropem zdviže spatřil přibližující se kosmoport ve tvaru prstence, u něhož kotvilo několik lodí. Byly povětšinou nákladní či dopravní, ale zaznamenal jsem mezi nimi i jeden lehký asociační bitevník. Na superskle ihned vyskočily popisky. Vyhledal jsem *Procyon* a překvapením hvízdal. Byla to nová loď typu *Starwind*, univerzální transporter, který díky přídavným modulům přepravoval jak pasažéry, tak i tuny nákladu, přičemž se poměr obojího mohl libovolně kombinovat. V současné modifikaci *Procyon* sestával z několika sekcí: mohutné hlavní, v níž se nacházela centrála a prostory pro cestující a posádku, menší nákladní uprostřed trupu a nakonec technické s iontovými motory.

Kosmoport dva se rychle přibližoval – a pak kabina vstoupila dovnitř. Ozvalo se jemné drcnutí a dveře se otevřely.

Vystoupil jsem ven, a než jsem se stačil rozhlédnout, srazil jsem se s nějakou ženou, která procházela kolem. Vychrtil jsem proud omluv, sehnul se pro tašku, která jí vypadla z ruky, vzhlédl a...

Ta žena byla překrásná. Alabastrová pleť, dokonalé lícní kosti, vodopád rusých vlasů, modré oči...

Usmála se a převzala ode mě tašku. „Omlouvám se. Příště se nebudu ochomýtat kolem zdviží.“

„To já se...“

Nepočkala, až dokončím větu – prostě se otočila na podpatku a odešla; rudé vlasy za ní zavlály jako plameny ohně.

„A jéje,“ uslyšel jsem Boka. „Tatínek se ti právě zamiloval, Floro.“

„Nemluv hlouposti,“ zavrčel jsem a vykročil k terminálu na stěně, abych našel cestu k *Procyonu*.

„Stejně si myslím, že seš šťastlivec,“ nedal se zastavit Bok a opřel se o panel. Vypadal uvolněněji než dole v odbavovací hale – že by se konečně vracel do normálu? „Můj strejda čekal celej život, že do někoho takhle vrazí a...“

„Boku?“

„Co, šéfiku?“

„Sklapni!“

Znovu jsem se soustředil na diagram na obrazovce. *Kosmoport dva* byl hotovým labyrintem. I přes to, že jsem vytipoval nejkratší trasu, jsem musel naši polohu ještě nejméně třikrát ověřit, takže když jsme konečně dorazili k přechodové komoře *Procyonu*, moje nervy už hrály Mozarta.

Samotná loď byla tou nejluxusnější, jakou jsem kdy viděl. Nebyl to obyčejný *Starwind*, ale značně modifikovaný pro potřeby nejvybranější klientely. Stevardka s neuvadajícím hollywoodským úsměvem na tváři nás dovedla chodbami, kde by se dalo jít i z podlahy, do prostorného salónku s polohovacími křesly; jednu z jeho stěn tvořil velký superskleněný průzor.

„Nacházíme se v rekreační místnosti,“ oznámila nám. Dřep-la si k Floře a už nejméně posté se usmála.

Všiml jsem si, jak se Bok naklonil – zřejmě se jí snažil nenápadně zahlédnout kalhotky. Podle toho, jak se začal culit, se mu to zřejmě povedlo.

„Je tu krásný výhled na vesmír,“ prohodila stewardka k Floře jakoby mimochodem. Poté vstala a opsala rukou půlkruh. „Máte tu k dispozici minibar. Pokud budete cokoli potřebovat, neváhejte mne kontaktovat lodním interkomem. Cesta potrvá jen několik hodin, ale pokud se budete chtít prospat, můžu vám nabídnout kajutu...“

„Velice vám děkujeme,“ uťal jsem ji, protože mě ten její přesně naučený přednes začínal unavovat, a rozhlédl jsem se. „Neměla tu s námi být i doktorka St. Pierre?“

„Obávám se, že dosud...“

„Už jsem myslela, že to nestihnu! Kdo tenhle zatracený kosmoport vlastně konstruoval?“

Otočil jsem se po tom novém hlasu a... v ten okamžik jsem musel vypadat hloupě, ale nemohl jsem si pomoci. Do salónku totiž v doprovodu další stewardky vešla ta zrzka, do níž jsem předtím vrazil.

Takže to je doktorka St. Pierre... Nenápadně jsem zvedl oči ke stropu. *Díky, Bože...*

I zrzka nás okamžitě poznala. „To je ale náhoda,“ pronesla a blýskla po mně očima. Poté se zastavila, na tváři náznak poznání. „Vy musíte být...“

„Desmond Sommers,“ vykoktal jsem.

Přikývla. „Můj nadřízený. Nový velitel vesmírné stanice *Lighthouse*.“

Sakra... Znělo to skvěle – a já si na to pořád nezvykl.

Když jsem opouštěl *Avalon Rescue Company*, myslel jsem si, že zůstanu s Florou v Yorku a budu pracovat pro megakorporaci *Earth Communication Research*, součást Komunikační sekce Vesmírné asociace, kde mi otec sehnal vcelku dobré místo. Jasně, nebylo to žádné vzrůšo, ale toho jsem si během čtyř let na *Tristanu* užil až až. A pak přišla jako blesk z čistého nebe tahle nabídka. Nabídka, která se neodmítá, nabídka, která mě

znovu vyhnala do vesmíru. To, že budu velet stanici *Lighthouse* nacházející se v soustavě pulsaru s poetickým názvem PSR 1257+12 – obvykle se pro něj používal lidovější název *Dvanáctka* – byl můj splněný sen.

Někdo do mě strčil. Trhl jsem sebou a zjistil, že je to Bok. Nenápadně naznačil očima, abych se podíval před sebe. Doktorka St. Pierre mi nabízela ruku – a kdovíjak dlouho.

„Promiňte,“ odkašlal jsem si a napravil to. Její stisk byl překvapivě pevný na ženu její konstituce. „Trochu jsem se zasníl.“

„To vidím,“ pronesla chladně. „Ráda vás poznávám.“

„Nápodobně.“ Ještě chvíli jsem jí oplácel pohled. „Víte, jsem trochu na rozpacích. O vašem přidělení na *Lighthouse* jsem se dozvěděl těsně před odletem ze Země. Ani jsem nedostal vaši složku.“

„Vlastně to byla nabídka na poslední chvíli. Jak jistě víte, profesor Isacson dokáže být velice přesvědčivý.“

Jo, to je pravda – Isacson, vedoucí Sekce pro vývoj a výzkum a prezident megakorporace *Genus*, provozující *Lighthouse*, byl velké zvíře. Navíc věděl, jak lidi správně motivovat.

„Vážení cestující,“ ozvalo se najednou z interkomu. „Jsem kapitán Conchita Dominguezová a jménem *Galaxy Expressu* vás vítám na *Procyonu*...“

Zakoulel jsem očima – pletou si to tu všichni s výletní lodí, anebo se mi to jenom zdá? I když – on vlastně *Procyon* výletní lodí je...

Poté, co nám kapitán oznámila trasu lodi a připravila nás na záludnosti cestování hyperprostorovými koridory – nezapomněla se zvláště zmínit o umístění pytlíků na zvracení, protože přechod přes prostorovou bariéru vyvolává silné turbulence, které stabilizátory nemusejí vždy úplně utlumit – jsme konečně seděli připásaní v křeslech a loď se odpoutala od *Kosmoportu dva*. Rozhlédl jsem se: Bok začínal klimbat, Flora houpala

medvídka na klíně a byla ze všeho pěkně vykulená a doktorka St. Pierre – Natálie, to znělo mnohem lépe – si něco pročetla v datafólii. Když si zastrčila neposednou kadeř rudých vlasů za ucho, dostal jsem pocit, že vyskočím do stropu a křeslo díky tomu urvu od podlahy.

Poté následovalo důvěrně známé bzučení.

„Otevíráme vstup do hyperprostorového koridoru,“ zahlásila kapitán. „Připravte se!“

Jistě, madam...

Zadíval jsem se z průzoru – část prostoru před čumákem lodi se začala čerit a jeho barva se proměňovala z černé na šedou až po žlutou; v té chvíli se okraje útvaru roztáhly a vytvořily směsici paprsků. Dva z nich se natáhly k lodi a koridor ji – podobně jako masožravá rostlina mouchu – vtáhl dovnitř. Při přechodu prostorovou bariérou to s lodí nepříjemně hodilo a žaludek se mi při tom obrátil naruby.

Kde říkala kapitán, že jsou ty pytlíky?

Začal jsem se po nich pít, ale nikde jsem je nemohl najít, útroby se mi vzdouvaly čím dál víc. Rychle jsem si zakryl ústa rukou, ale věděl jsem, že je to jenom dočasné řešení.

„Tu máte!“ křikla na mě Natálie a hodila po mně vlastní pytlík. Chytil jsem ho a pak do něj vyklopil obsah svého žaludku; Natálii jsem přitom ukázal zdvižený prst, což kvitovala nakrčením obočí.

Tiše jsem zasténal. *Jen tak dál, Desmonde.* Jeden trapas za druhým.

Ozvalo se zasyčení, jak se otevřely dveře do salónku – stewardka k nám přijela s antigravitačním vozíkem a úsměvem od ucha k uchu. Zastavila se u mě. „Mohu vám nabídnout kávu, džus anebo minerálku?“

„Ne, děkuji, slečno. Zato já bych vám rád nabídl tohle.“ Podal jsem jí pytlík.

„Ach... jistě.“ Její úsměv poprvé trošku pobledl. „Vyhodím to.“

„Díky!“

Když obsloužila ostatní a byla na odchodu, ještě se otočila. „Veliteli Sommersi, abych nezapomněla, kapitán Dominguezová s vámi chce mluvit.“

„Jo... díky.“ *Co ode mě může chtít?* „Zavedete mě k ní? Nerad bych bloudil.“

„Samozřejmě.“

Odpoutal jsem se a následoval stevardku spleť prázdných chodeb do kapitánovy pracovny.

Dominguezová byla hrubý člověk. Ne že by měla nějakou drsnou či sprostou mluvu, ale prostě vypadala, jako by byla vytesaná ze skály. Navíc se zdálo, že je spíš širší než vyšší, a to mohla měřit metr devadesát.

„Veliteli Sommersi,“ oslovila mě a změřila si mě mandlovýma očima zapadlýma v kávové tváři. „Abych k vám byla upřímná, nemám z cesty *Procyonu* na *Lighthouse* radost. Zvlášť když je celá kapacita mé lodi při letu na stanici rezervována pouze pro vás a vaše společníky.“

Překvapeně jsem vykulil oči. Byla to příjemná změna oproti jejímu personálu, ze kterého mi bylo na zvracení. Při té myšlence jsem se pousmál.

„Vidím, že to berete s humorem,“ sjela mě Dominguezová, která si můj úsměv vyložila úplně jinak, „ale mně do smíchu moc není. I když jsem vlastníkem dvaceti procent akcií *Galaxy Expressu* s velkým vlivem na ostatní akcionáře, stále nemůžu rozhodovat o vlastním životě – když si totiž Představenstvo Asociace něco přeje, není volby.“

Její slova mě vyvedla z míry. „Rozkaz o naší přepravě vydalo Představenstvo? Myslel jsem, že Sekce pro vývoj a výzkum. Celou dobu jsem jednal s profesorem Isacsonem.“

Chvíli na mě zírala a zdálo se, že mě studuje. Jako by nevěřila, zda svá slova myslím upřímně. „Je to tak, jak jsem řekla. Rozkaz sice oficiálně přišel od Sekce, ale já mám své zdroje. Musíte mít někde tam nahoře vlivné zastánce, Sommersi.“

Nabyl jsem dojmu, že Dominguezová si už o mně obrázek udělala. Neměl jsem sílu ani náladu se nějak obhajovat. Ať si klidně myslí, že někomu vysoce postavenému lezu do zadku. Na druhou stranu jsem už několikrát předtím přemýšlel, proč mi bylo velení stanice svěřeno. Jasně, vždycky jsem po něčem podobném toužil, ale zároveň jsem si uvědomoval, že jsem jenom obyčejný záchranář a nemám s něčím podobným zkušenosti. Navíc ke mně byla Sekce pro vývoj a výzkum překvapivě vstřícná. Když se Bok dozvěděl, že budu velet *Lighthouse*, řekl mi, že by byl rád, kdybych mu tam sehnal místo. Nebyl jsem si jistý, jestli Isacson vyhoví požadavku, aby byl mým přímým zástupcem – zvláště když předchozí velitel žádného oficiálně jmenovaného neměl – ale k mému velkému překvapení na to kývl. A teď jsem si začínal říkat, co za tím vším vězí...

„Vystupujeme z hyperprostorového koridoru u uzlového bodu 125!“ ozval se náhle z interkomu mužský hlas. „Připravte se!“

Vzápětí to s lodí trhlo, jak se vrátila do normálního prostoru.

„Splním svou povinnost,“ řekla suše Dominguezová. „I když se mi to vůbec nelíbí. Vás ale určitě nezajímají moje názory.“

Jo, uhádlas.

„Předjeme raději k věci,“ pokračovala. „Krátce před vaším naloděním vystoupila z koridoru kurýrní sonda se vzkazem určeným vám.“ Natáhla se přes stůl a podala mi datafólii. „Zobrazí se po zadání vašeho osobního kódu.“

Překvapeně jsem ji přijal a zastrčil do kapsy u kalhot. „Dí...“

Podlaha se pode mnou náhle zhoupla a loď se začala otřásat. Osvětlení na okamžik pohaslo. Potom se spustil poplach.

Vyměnil jsem si s Dominguezovou pohled. A pak jsme zamířili do centrály, pod nohama otrásající se palubu...

2

Dveře se rozevřely a já v závěsu za Dominguezovou vrazil dovnitř.

Centrála *Procyonu* se nacházela ve stavu naprostého chaosu. Žena usazená v pilotní sféře se marně potýkala s řízením lodi a několik lidí usilovně pracovalo u operačních stanišť. Kapitán Dominguezová začala ihned probíhat centrálou z jedné strany na druhou a překvapivě si při tom nezdala s kdejakým sprinterem.

Sestoupil jsem mezi půlkruh počítačových stanišť. „Co se děje?!“ zařval jsem, jak jsem se snažil překřičet skřípění lodních přepážek a hlasy lidí v centrále.

Všichni mě ignorovali.

Vyrazil jsem přímo k Dominguezové, která právě dokončila další oběh kolem centrály. Chytil jsem ji za rameno. „Kapitáne...“

Prudce mi setřásla ruku. „Zmizte odsud! Tady nejsme v mateřské školce!“

„Ani se odsud ne...“

„Připravte se na nouzové odstavení motorů!“ vykřikl muž pracující u technického staniště. „Ted!“

Vzápětí mi podlaha ujela pod nohama. A stejně tak i Dominguezové – těžce dopadla na zem a já skončil na ní. Alespoň to byl dopad do měkkého...

„Richardsi!“ ozval se mi její hlas nepříjemně blízko ucha. „Nastavte odpočítávání! Šedesát minut!“

„Rozkaz!“ potvrdil muž u technického.

„A vy ze mě slezte, Sommersi!“

„Pardon,“ zamumlal jsem a postavil se. Chtěl jsem jí nabídnout ruku, ale když jsem uviděl její výraz, raději jsem si to rozmyslel. „Kapitáne, já...“

„Krátko poté, co jsme opustili koridor, došlo k přetížení motorů!“ vyštěkla a těžce se přitom zvedala ze země. „Mí lidé se pokoušejí zjistit proč. To však není náš jediný problém.“

„Prosím?“

„V téhle soustavě je několik výstupních bodů. Většina je jich bezpečná. Až na jeden – nachází se patnáct milionů kilometrů od centra systému, horké bílé hvězdy spektrálního typu A. Je jenom malá šance, zhruba dvouprocentní, že bude konfigurace objektů v soustavě taková, abychom působením jejich gravitačních sil opustili koridor právě v tomto bodě. Ale stalo se.“ Na okamžik se odmlčela. „Teplota venku je skoro tři tisíce stupňů Celsia. *Procyon* není vojenská ani záchranná loď. Jsme téměř bez pancéřování.“ Povzdechla si. „Máme sice ještě nějaký hybný impuls, ale ten je pouze zanedbatelný. Pokud nezprovozníme motory, začne se nám za hodinu tavit svrchní vrstva pláště. Mohli bychom ten čas zdvojnásobit, pokud bychom se pomocí trysek obrátili a vystavili hvězdě pancéřování na opačné straně lodi. Pak...“ Dominguezová potřásla hlavou ve výmluvném gestu.

„Kapitáne!“ zakřičel muž z technického – Richards. „Něco mám!“

Dominguezová k němu přispěchala a já ji následoval. Richards mě sjel pohledem od hlavy k patě. Potom pohlédl na Dominguezovou. „Madam, dovolte mi, abych protestoval proti přítomnosti pasažérů v centrále. Zvláště za této krizové situace.“

Kapitán otevřela ústa, ale já ji přerušil. Znal jsem typy jako Richards. A věděl jsem, jak s nimi jednat. „Tak za prvé, pracoval jsem dlouhá léta jako záchranář, a za druhé, nejsem jenom obyčejný pasažér, ale velitel stanice. Mám plné právo tady být.“

Zahlédl jsem v jeho očích záblesk zlosti. Pak rezignoval. „Dobrá.“ Zadal do panelu několik pokynů a na jedné z holo-obrazovek se objevil průřez *Procyonem*. Richards zvětšil obraz technické sekce a iontových motorů – část pravého červeně blikala. „Zde!“ ukázal na místo. „Provedl jsem automatickou diagnostiku a počítač hlásí, že je v plášti motoru trhlina. Zřejmě mě nás něco zasáhlo, když jsme vystupovali z koridoru. Nejspíš meteoroid. Jinak si to neumím vysvětlit.“

„Ta trhlina!“ vyjekla Dominguezová.

„Není v přímé sluneční záři,“ dokončil za ni Richards. „Při vši té smůle jsme měli alespoň trochu štěstí.“

Polkl jsem. Takže plán s otočením lodi byl pasé – kdybychom se o to pokusili, bylo by po nás. Měli jsme tedy necelých šedesát minut na vyřešení problému. Přeloženo: byli jsme v prdeli.

„Dobře...“ začala Dominguezová, ale zmlkla, když se do centrály vřítíl Bok se stejnou otázkou jako já prve.

„Kapitáne...“ snažil se znovu protestovat Richards.

„Zmlknete už, sakra, jinak dostanete za ucho!“ seřvala ho Dominguezová.

„Kde je Flora?“ byla moje první otázka na Boka.

„Nechal sem ji s doktorkou St. Pierre. Neboj, bude v poho. Tak řekneš mi, do hajzlu, vo co de?“

Zatímco Dominguezová s Richardsem probírali možnosti záchrany, ve zkratce jsem Bokovi popsals naši situaci.

„To je sakra zlý,“ poznamenal. „Ale už sme na tom byli hůř, a vždycky sme vyvázli.“

Naprosto jsem s ním souhlasil. A doufal jsem, že nám tentokrát štěstí nedejde.

„Vyšleme servisního robota,“ oznámila nám kapitán, když se konečně s Richardsem dohodli. „Je to asi to nejlepší, co teď můžeme udělat. Měl by být schopný to opravit.“

Došli jsme k velké 3D obrazovce, která tvořila část stěny cen-

trály, a sledovali Richardse, jak pracuje s panelem. „Vypouštím ORP, systémy nastaveny na automatiku, požadavky zadány.“

„Skvěle,“ kvitovala to Dominguezová.

Na 3D obrazovce se objevil záběr z kamery umístěné na trupu lodi – vzápětí se odklopil jeden z plátů pancéřování a z výklenku pod ním se pomalu vysoukala robotická končatina. Následovala ji další. A další. Celkem jich bylo šest. Plus malé ručky v přední části stroje – robot tak připomínal kraba. Vzápětí se ve spodní části obrazovky objevil záběr z jeho kamery. Robot se rychle pohyboval po plášti lodi k technické sekci a pravému iontovému motoru. Když ho dosáhl, zastavil se.

„Koukněte na to poškození,“ ozval se Richards a ukázal na obrazovku.

Skutečně – v plášti byl doslova menší kráter.

„Robot se pokusí na poškozené místo navařit nouzový plát,“ zašeptal Richards.

A pak robot, rozkročený nad dírou, ochabl.

„Co to dělá?!“ vyjekla Dominguezová.

Sledoval jsem, jak se Richardsovi perli čelo potem – a uvědomil si, že na tom nejsem o nic lépe.

„Netuším,“ zamumlal. „Přepínám na ruční ovládání.“ Zvedl pohled od panelu, v očích prázdný výraz. „Nelze. Robot nepřijímá příkazy.“

„Jak to, že nepřijímá příkazy?!“ řvala Dominguezová a mávala kolem sebe rukama. Couvl jsem, protože jsem se bál, abych jednu neschtal. „Tyhle sračky od *Deltatronu!*“

Fajn. *Může-li se něco pokazit, pokazí se to.* Zdá se, že Murphyho zákon stále nepozbyl na platnosti. Anebo snad ano? V koutku mozku mi narůstalo neblahé tušení.

„Takže zbývá druhá možnost,“ oznámil Richards – i když se snažil, aby to řekl důstojně, hlas se mu třásl. „Půjdu ven.“

Koukl jsem na Boka a ten nepatrně přikývl. Richards zamířil ke dveřím, ale já ho chytil za rameno.

Vztekle se po mně ohnal. „Co to děláte?! To si neuvědomujete, jak málo máme času!“

„Uvědomuju. Půjdemě my. Nechci vás urazit, ale troufám si říct, že jsme strávili víc hodin ve skafandru než vy. Navíc jsme na podobné mise vycvičení a můj přítel je dobrým technikem – dokáže to spravit.“

„Jasňačka,“ zazubil se Bok. „Jako nic.“

„Kapitáne...“ začal znovu Richards.

Dominguezová ho ignorovala a měřila si mě i Boka přimhouřenýma očima. Pak přikývla. „Dobrá. Richardsi, běžte s nimi do přechodové komory v technické sekci a dejte jim potřebné vybavení.“

„Ale madam...“

„Udělejte, ksakru, co vám říkám!“ zařvala Dominguezová tak hlasitě, že jsem sebou trhl, a praštila pěstí do dotykového panelu, po němž se rozšířila síť prasklin. Kapitán si toho ani nevšimla. Mrkla na mě. „Hodně štěstí, Sommersi. Pokud to dokážete, máte u mě láhev dvacetkrát destilované finské vodky od *Abstinentu*.“

„Budu na to pamatovat,“ přikývl jsem.

Společně s Bokem a Richardsem jsme opustili centrálu.

„Máte tady laserovou pistoli?“ oslovil jsem Richardse.

Zmateně se na mě podíval. „Cože?“

„Laserovou pistoli.“

Tiše zaklel. Ale pak přikývl.

Po krátké zastávce v kapitánově pracovně, kde jsme vyzvedli zbraň, jsme zamířili do technické sekce. Cestou jsme minuli jednu ze stevardek, která se krčila v chodbě a byla zjevně ochromená strachy. Snažil jsem se ji povzbudit několika slovy, ale sotva si mě všimla.

„Víte, jak se ovládá plazmová svářečka?“ zpracovával mezi tím Richards Boka. „Víte, jak se používá automatický šroubovák?“

„Jo, jo, jo, jo,“ odpovídal Bok a zdálo se, že ho vůbec nevnímá.

Když jsme se konečně dostali k přechodové komoře v technické sekci a já uviděl skafandry, visící na stěnách řídicí místnosti, ušklíbl jsem se. Nebyly to ty, které jsme používali na *Tristanu*, ale starší univerzální modely, ne tak lehké a odolné. Jeden jsem popadl, ale Bok mě zastavil. „Nechtěl sem to vytažovat v centrále, Desi, ale měl bych jít jen já. Zůstaň s Florou a já to zmáknu, jo?“

Nechápavě jsem se na něj zadíval.

„Neříkal sem ti snad, že s tebou du na *Lighthouse* kvůli tomu, abych ti chránil prdel? Tak teď můžu ty slova uvést do praxe.“

Odrkl jsem si. „Nemyslel jsi to vážně. Ve skutečnosti by ses rád usadil a stanice je pro to vhodným místem.“

Zašklebil se. „To že sem řek?“

„Jo – a taky že tam bude spousta zanedbaných vědkyň.“ Uchechtl jsem se. „Jdeme oba – ať se ti to, kamaráde, líbí, nebo ne.“

Chvíli jsme se měřili pohledy. Pak Bok přikývl. „Fajn.“ Sáhł po skafandru, který jsem držel v ruce. „Ale tenhle si vezmu já. Vypadá větší v rozkroku.“

„Jsou stejné,“ poznamenal jsem s úsměvem a zamířil k dalšímu. „Ale když chceš...“

Obléci si skafandry nám trvalo jenom pár minut.

„Tohle bude moje stá EVA,“ oznámil mi Bok s úsměvem, když byl hotový.

„Ty si to počítáš?“

„No jasně,“ zakřenil se. „Pravidelně si dělám čárky do svého vosobního bločku rekordů.“

Richards tiše zaúpěl.

Bok mezitím aktivoval servisní vozík s hybridním magnetickým pohonem a zamířil do přechodové komory.

„Zbývá nám čtyřicet minut,“ ozval se Richards. „Hodně štěstí – závisí na vás životy několika desítek lidí, nezapomínejte na to!“

„Nebojte, mám tady dceru.“

Richards přikývl – zřejmě ho to trochu uklidnilo. Jakmile jsem následoval Boka, utěsnil za námi poklop a pak se ozvalo syčení vysávaného vzduchu. Aktivoval jsem magnetické boty společně s EM štítem skafandru. Po několika vteřinách na kontrolním panelu zablikalo červené světlo a masivní venkovní dveře se začaly otevírat. A za nimi – černota vesmíru.

„Můžete jít!“ ozval se mi v mikrovysílače Richards.

„Fajn,“ odpověděl jsem a pohlédl na Boka. „Až po tobě.“

„Záchrannej tým bravo jde zas na to!“ vykřikl Bok, až to v mikrovysílače zachřestilo, chytil se okraje dveří a zmizel venku; servisní vozík ho následoval jako poslušný psík.

Chvíli jsem se za ním díval. Byl nad věci jako vždy, když šlo do tuhého, ale tentokrát to bylo jiné. Křečovitě. Divil jsem se mu vůbec? Io se podepsalo na každém z nás.

Floro, vyslal jsem myšlenku ke své dceři. Já to dokážu, zlatíčko. Zachráním tě.

Potom jsem následoval Boka...

3

Kráčel jsem po plášti lodi k pravému iontovému motoru a snažil se nedívat na hvězdnou prázdnotu nad sebou – anebo pod sebou? Jakmile bych to udělal, určitě by mi bylo nevolno. Už jednou jsem se vyzvracel do skafandru, a nebylo to nic příjemného.

Na chvíli jsem se zadíval na okraj trupu, kolem něhož probleskovala oslnivá záře blízké hvězdy – rychle jsem uhnul pohledem, ale i tak jsem se těžko zbavoval nechtěných mžitek.

„Znáš tu historku vo smažákovi, šéfiku?“ prohodil Bok.

Cože? „Ne.“

„Vyprávěl mi ji děda – prej to byl chlap, kterej se před sto lety vydal vopravovat porouchanou loď v blízkosti Slunce a nedopatřením se dostal mimo solární štít. Prej pořád pluje vesmírem – spečenej se skafandrem – a říká se, že ten, kdo ho zmerčí, skončí jako von.“

„Úžasný,“ zavrčel jsem. „Dík za inspiraci.“

„V poho,“ utrousil Bok – a ukázal před sebe. „Koukni na toho šmejda.“

Chvíli mi trvalo, než jsem zaostřil, ale pak jsem dvacet metrů od nás spatřil servisního robota rozkročeného nad otvorem v plášti motoru. Ušel jsem ještě několik kroků, potom jsem si zapřel hlaveň laserové pistole o levačku a zamířil přímo doprostřed jeho trupu. Robot zkratoval ihned, jak ho paprsek zasáhl, a magnety na jeho nohách vypověděly službu. Zvolna odlétl do prostoru a za několik vteřin se jasně rozzářil, jak se dostal mimo stínění lodního trupu.

„Tak to bychom měli,“ poznamenal jsem. „Zbývá druhá část.“

Pomalů jsme došli k díře a poklekli u ní.

„Pane jo,“ hvízdal Bok.

Jo, byl to fakt mazec. Kdyby byl ten „meteoroid“ – stále více jsem o té teorii pochyboval – o trochu větší, motory by okamžitě explodovaly.

„Tak jo, jdeme na to.“ Přistoupil jsem k vozíku a sundal z něho zmagnetizovaný kufřík s nářadím a náhradní plát trupu o síle tří centimetrů potažený vysoce odolnou vrstvou ablativního pancéřování, jehož strana po rozložení do plné délky měřila metr a půl. Na zacelení trhliny bude bohatě stačit.

Vzápětí mi v uchu pípla mikrovysílačka.

„Jo?“

„Sommersi, tady kapitán Dominguezová. Máme problém.“
To bych, sakra, řekl, že máme problém. „A?“

„Objevíli jsme další trhlinu – na levém motoru.“

Cože? Jaká je vůbec pravděpodobnost, že „meteoroidy“ zasáhly jenom motory, a ne jinou část lodi?

Až po chvíli mi došlo, co to doopravdy znamená – nová trhлина je na straně lodi přivrácené ke hvězdě. *Ježíši*. Jak to, že jsme ještě tady?

„Proč jste ji neobjevili dřív?“

„Je to jenom pětcentimetrová trhлина, takže ji počítač odhalil až při celkové diagnostice, která trvala o něco déle. Musíme ji také zacelit, jinak nebudou iontové motory těsnit. Problém je, že se nám čas, po který můžeme levobok vystavit záři hvězdy, zkrátil na dvacet minut.“

„Rozumím. Poradíme si s tím. Sommers konec.“

Znovu jsem si prohlédl poškození před sebou. Opravit to bude trvat nejméně půl hodiny, takže nemůžeme počítat s tím, že bychom nejdříve opravili plášť na tomhle motoru, pak otočili loď a vrhli se na druhý. Někdo k němu bude muset jít hned teď a tu malou trhlinu zacelit.

Spojil jsem se s Richardsem. „Jak dlouho vydrží tyhle skafandry v přímé záři hvězdy?“

„Ježíši Kriste!“ zaúpěl v odpověď. „Doprdele! Doprdele! Doprdele! Do...“

„Ovládejte se!“

Následovalo mlčení. A pak jeho hlas. „Odhaduju to na deset minut, ale i tak vám bude pěkně horko. A potom...“

„Fajn!“

Ksakru. Ve skafandrech, které jsme běžně používali na *Tristanu*, bychom byli v pohodě víc než půl hodiny.

Zdvihl jsem se a popadl kufřík s nářadím.

Bok mi zastoupil cestu. „Co to, do hajzlu, děláš?!“

„Co asi!“

„Už sme se vo tom bavili u přechodový komory. Na druhý straně to bude nebezpečný. Hodně nebezpečný. Nechci pak Floře vysvětlovat, že se z jejího táty stalo grilovaný kuře. Jdu já.“

Chvíli jsme se měřili pohledy, v očích se mu mihlo cosi zvláštního.

„Desi,“ zašeptal. „Já to myslím vážně. Já tam pudu. Já tam musím jít – když už se má někomu něco stát, tak ať sem to já. Nebudu vo tom diskutovat.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Dobře.“

„Fajn. Drž mi palce. Hvězda bude asi rušit komunikaci, takže si moc nepokecáme. Připrav se na to.“ Křečovitě se posmál. „Doufám, že ze mě nebude novej smažák.“ Sebral z vozíku další kufřík a pomalu vykročil. Se zatajeným dechem jsem sledoval, jak se blíží k okraji trupu. Metr. Dva.

Udělal další krok – a zmizel v oslnivé záři.

V mikrovysílače to začalo chřestit. „Boku,“ zašeptal jsem. „Jaký to je?“

Nic. Poruchy. „Na hovno. Pěkně mi svítí do ksi...“ Vzápětí se spojení přerušilo.

Polkl jsem.

A pak jsem si uvědomil, že mám před sebou hodně práce a málo času. Nastavil jsem na mikropočítači odpočet do selhání Bokova skafandru a dal se do práce.

Opatrně jsem umístil rozložený plát na díru, přidržel ho botou a vytáhl z kufříku plazmovou svářečku. Na okamžik jsem zalitoval, že tu nemám Raula. Ten byl na něco podobného expert. Vždycky říkal, že se svářečkou je potřeba zacházet jako s milenkou: jemně a obratně.

Tak pojd' na to, zlato.

Jakmile z trysky vyšlehl modrý plamen, začal jsem „záplatu“ přivařovat k trupu. Koutkem oka jsem po chvíli zkontroloval čas, který Bokovi zbýval.

5:03.

Letěl rychleji, než bylo zdrávo.

Po pár minutách – zdálo se mi, že uběhlo několik desítek vteřin – jsem měl přivařenou polovinu plátu. A čísla na displeji mikropočítače se pohybovala hrozivou rychlostí. Napadlo mě, že se Bokovi něco stalo.

„Boku!“ zakřičel jsem do mikrovysílačky. „Ozvi se!“

Nic.

Rychle jsem koukl na odpočet.

0:25

Pokud už není na cestě, tak to nazpět nestihne! Podařilo se mu vůbec dostat se tam a opravit tu trhlinu? Nejsme už teď náhodou všichni mrtví, jen o tom ještě nevíme?

0:12

„No tak, Boku!“ křičel jsem. „Ty parchante! Co tam děláš?!“

0:05

„Boku, ty jelito!“

0:03

„Boccaccio!“

V mikrovysílačce zapraskalo. „Uáááá!“ uslyšel jsem Bokův řev – na okamžik jsem si myslel, že je to jeho poslední zmučený výkřik v okamžiku, kdy hoří zaživa. Vzápětí však vyletěl z oslnivé záře na okraji lodi, jako když plavec rozráží vodu. Ten řev nebyl způsobený bolestí, ale čirým vzrušením. Bok věděl, že to nestihne: a tak se prostě odpoutal od trupu a použil trysky skafandru jako nouzové řešení!

Dosedl kousek vedle mě, deaktivoval solární clonu hledí a rozesmál se na celé kolo.